

give ham en Forklaring paa den Indignationslitteratur, som man er saa kjed af, men som man sikkert ikke bliver kvit, før man gjør sig lidt mere Umage for at forstaa og bortrydde Aarsagerne til den.

„Morgenbladet“ har ikke behandlet Fru Skrams ejendommelige Bøg mere indgaaende. Man faar at vide, at Stemningen i den er trist og tung, at Skildringen er overlæstet med Detaljer, Sproget umuligt, — hvilket ikke er ganske usandt, — og alt dette skal ikke opmuntre til nogen Anstrængelse for at til egne sig Indholdet. Læser man den saa alligevel, vilde man dog ikke have undværet det. Oven i Kjøbet giver den et helt vægtigt Indlæg i Dagens Forhandling. Sjur Gabriel, Almuesmanden, hvis triste, jordbundne Tilværelse danner Hovedæmnet, tvinges ved sin Hustrus langvarige Sygeleje til at ofre alle de gjennem lange Tider sammensparede Penge, der er det eneste Lyspunkt, han har tilbage. Han tænker da paa at tage sig af Dage. Men saa hændes det, at det spæde Barn, som han under Hustruens Fraværelse har maattet pleje, for første Gang smiler til ham, og han føler, at det gaar aldrig an at forlade dette lille Væsen. Barnet faar Krampe; i aandeløs Angst vaa-ger han over det, udfinder instinktmæssig de bedste Midler til at lindre dets Kvaler, og da det vidunderlige sker, og Barnet kommer sig, da er han stærk og modig til igjen at tage en Tørn med Skæbnen. Dette tilligemed den hjærtegribende Skildring af, hvorledes dette lille Barn, der i sine korte fem Leveaar ved at vække Faderfølelsen hos Manden gjør Livet taaleligt, ja undertiden glædeligt for samtlige „Hellemyrsfolk“, hvorledes det nu angribes af Strubehoste og dør i hans Arme, disse Skildringer blive for Anmelderen kun til „et Par Sygehistorier“, der nærmest virke frastødende. Ja, hvorledes læser ikke en vis Mand Bibelen!

Paa Steder, hvor Kvindesagen er mere fremskreden end hos os, har man i de senere Aar dannet særlig kvindelige Journalistforeninger. Det er ikke usandsynligt, at man derved kan udfylde et virkeligt Savn og blandt andet skaffe de kvindelige Forfattere Fordelen af en Kritik, der ikke blot lige overfor Publikum kan udtale en retfærdig Dom, men som ogsaa kan vejlede Forfatterne ved at opsøge og fremdrage det mest værdifulde i deres Arbejde paa samme Tid, som den paaviser Fejl-